

Николай Райнов

Чудовището Кошчей
Руска приказка

Имало едно време царски син по име Иван. Той имал три сестри. Баща им убили на война, а майката умряла от тежка болест. На смъртния си час тя повикала Иван и му рекла:

– Синко, щом дойде някой да поиска коя и да е от сестрите ти, дай му я. Не бива да останат неомъжени. Излезе ли им късметът, нека се омъжат.

Но земята, дето князувал Иван, била бедна. Не бил богат и той, въпреки че бил княз. Малка зестра можел да даде на сестрите си. Затова и не идвали момци да ги искат, макар че момите били хубави.

Един ден княз Иван извел трите си сестри в гората – да се поразходят. По едно време тъкмо над тях се явил голям тъмен облак. Цялото небе притъмняло. Страшен вятър задухал.

– Буря ще има, сестрици – рекъл княз Иван. – Хайде да си вървим в къщи, додето е рано!

Отишли си в двореца, но черният облак се понесъл над тях. Когато стигнали в двореца, извила се буря. Облакът се пръснал, паднал гръм и разбил покрива. Изведнъж влетял оттам един пъстър сокол и като кацнал на пода, превърнал се на хубавец-момък, облечен като княз.

– Князе Иване – рекъл той, – дошъл съм да ти стана роднина. Ще ли ми дадеш най-голямата княгиня?

– Мене ако питаш, давам ти я. Стига да те хареса и да се съгласи да ти стане жена.

Момата се съгласила. Князът се оженил за нея, превърнал се отново на сокол, грабнал я и я отнесъл в царството си.

Минало време. Един ден княз Иван извел двете си сестри на полето – да се разходят, И тоя път излязъл вятър, явил се голям сив облак и се задала буря. Князът и сестрите му се прибрали в двореца. Но облакът се повлякъл подир тях. Пак ударил гръм, та пробил покрива. Влетял голям белоглав орел, който се превърнал на момък – и юнак, и хубавец.

Той поискал втората сестра. Иван му я дал. Оженили се. Орелът отнесъл княгинята в своето царство.

Пак минало време. Изтекли месеци, та дори и години. Веднъж княз Иван извел сестра си да се поразходят край морето. И тоя път задухал силен вятър и се явил черен облак – много голям: цялото небе покрил. Князът и княгинята побързали да се върнат в двореца. Ала и тогава се случило същото. Черният облак се понесъл над двореца, гръмотевица разбила отново покрива и оттам влетял един гарван. Като кацнал на пода, превърнал се на хубавец-юнак.

– Княз Иване – рекъл, – ще ли ми дадеш сестра си за жена?

– Да ти я дам, стига тя да те хареса.

Момата се съгласила. Оженили се. Гарванът я отнесъл в царството си.

Княз Иван заживял самичък. По едно време му станало мъчно за сестрите. Решил да отиде да ги навести.

– Много време мина – рекъл си той, – откак се отделиха от мене. Ще вървя да ги видя как живеят с мъжете си. Дано са по-щастливи от мене.

Тръгнал княз Иван да дири сестрите си. Вървял, що вървял, излязъл на едно равно-равно и широко поле. Гледа – на полето бели палатки: толкова много, че покрили цялото поле. Палатка до палатка, като гъби. А в тях войска – брой няма. И наоколо се разхождат стражи – пазят, никому не дават да се приближи.

– Чии са тия войници? – запитал князът, като спрял коня си. Един от стражите отговорил:

– На хубавицата княгиня.

– Как се казва тая хубавица?

– Княгиня Мария.

– Иди й кажи, че княз Иван иска да я види и да поприказва с нея.

Съобщили на княгиня Мария. Тя излязла от своята палатка и посрещнала княза, поканила го да й гостува, нагостила го, разпитала го отде иде и къде отива. Той й разказал всичко. Княгиня Мария била много хубава. Князът я харесал и обикнал. И тя го обикнала. Оженили се. Отишли в двореца на княгинята и заживели спокойно и честито.

Един ден княгинята рекла на мъжа си:

– Аз имам обичай да обикалям из царството, за да видя как живеят поданиците ми и да чуя оплакванията на недоволните. Ти ще останеш през това време в двореца. Ще те моля за едно: има в подземие то една желязна врата, заключена с три тежки катинара; недей я отваря, че инак ще има много да съжالياваш. Обещаваши ли?

– Обещавам.

Обещал княз Иван, ала не удържал обещанието си. Щом жена му заминала, той отишъл в подземие то. Видял тежката врата, цяла от желязо, с три големи катинара. Постоял, та я погледал. Какво ще да има в заключената стая? Чукнал веднъж-дваж. Отвътре се чул слаб, жален глас:

– Човече, отвори ми! Умирам. Отвори ми: вечно ще ти бъда благодарен!

Князът си помислил:

„Някой нещастен затворник, кой знае откога хвърлен в тая тъмница, ще да лежи там. Навярно жена ми го е забравила вече.“

И той решил да помогне на нещастника. Отключил катинарите, отворил вратата. Най-напред не видял нищо: толкова било тъмно. След това съзрял, че виси, окован във вериги и закачен на големи куки, някакъв човек. Не бил човек, а чудовище: изпит старец, съвсем слаб, бледен и сбръчкан, с голяма глава, страшни очи и нос, извит като кука. На ръцете и на нозете му имало дълги нокти, също завити, на гърба му – крила, като крила на прилеп. Веригите го стягат силно, едва-едва си поемал дъха. Но очите му светели, та дори хвърляли искри.

– Кой си ти, човече? – запитал князът. – Откога лежиш тук? Кой те е затворил? Старецът отвърнал:

– Аз съм оня, когото наричат Кошчей. Някога бях много силен, а сега ме виждаш на що съм се обърнал от мъки. Кошчей заповядваше преди време на всички духове, а сега виси, обесен на куки и окован с вериги. Цели дванадесет години вися тук без вода и хляб. Княгиня Мария ме окова. Бях дошъл да я искам за жена, а тя вместо да ме посрещне, както се посрещат сватове, заповяда да ме хвърлят в тая тъмна килия – да гния и да се топя. Съжали ме, юначе, който и да си ти! Дай ми да сръбна малко вода, за да дойда на себе си!

Княз Иван донесъл една кофа вода. Старецът я изпил и поискал още. Донесъл му князът още една кофа, па после и трета. Като изпил всичката вода, Кошчей се съвзел. Върнала му се прежната сила. Напълнал се той и счупил веригите, изкъртил куките, пробил стената и полетял навън.

Чул се гласът му:

– Княз Иване, благодаря ти, че ме отърва. Сега е ред на княгиня Мария да разбере кой е Кошчей и що може да стори. Аз ще я грабна, та няма вече да я видиш. Да не си се опитал да идеш да я търсиш, че ще си изтеглиш!

Като изрекъл тия думи, той се завъртял, литнал и се понесъл като буря над поля и гори. Скоро Кошчей намерил хубавицата, хвърлил се на придворните, които били с нея, едни прогонил, а други разкъсал: грабнал Мария и я отнесъл в своето далечно царство, отвъд много земи и морета.

Княз Иван видял, че сбъркал, като не послушал жена си. Чакал я да се върне, не се върнала. Дошли ония царедворци, които се били отървали от ноктите и зъбите на страшния Кошчей, и му разказали що станало.

Князът се разплакал от отчаяние. Да остави ли това така? Каквото

ще да става, той ще отиде да намери жена си и да я отнеме от чудовището.

Стегнал се за път, яхнал най-силния си кон и тръгнал. Препускал цели три дена и три нощи. Най-сетне стигнал до една гора; сред гората имало широка поляна. На поляната – висок дворец; пред него – клонат дъб, а на дъба – сокол.

Като видял княза, соколът литнал, кацнал на земята и се превърнал на юнак. Той бил Ивановият зет.

– Добре дошъл – рекъл. – Отдавна те чакаме с моята булка да ни дойдеш на гости. Заповядай!

Въвел го в двореца, дето го посрещнала сестра му. Нагостили го, разпитали го как прекарва, разказали му как прекарват те.

– Както ни виждаш – рекли, – ние си живеем от честито по-честито. Всичко си имаме. От нищо не можем се оплака, слава богу. А ти как си?

– Аз се ожених за Мария Хубавицата. Но проклетият Кошчей я грабна. Тръгнал съм да я отнемам.

– Не ще успееш – казал соколът. – Кошчей е много силен. Той е чудовище, от което се бои всичко живо. Най-добре остани при нас.

– Не, не, ще вървя там, накъдето съм тръгнал. А на вас ще оставя за спомен сребърната си чаша. Ако я видите да почернее, знайте, че Кошчей ме е убил.

Сбогувал се князът със зетя си и сестра си и се запътил по-натат. Вървял още три дена и три нощи, па стигнал до друга гора – по-гъста от първата. И там имало поляна с дворец – още по-голям. Пред него растял бук, а на бука бил кацнал белоглав орел.

Като видял княз Ивана, орелът слязъл от бука и се превърнал на юнак. Това бил вторият зет на княза. И той го поканил в двореца, дето го посрещнала другата му сестра, прегърнала го, целунала го, нагостила го и го разпитала как живее. Княз Иван разказал що му се случило.

Когато дошло време да си тръгва, зет му го поканил да остане по-дълго у тях на гости.

– Не ти трябва – рекъл – да биеш път по гори и полета, за да дириш онова чудовище. С него не можеш се разправи: мнозина е убило то.

– Както и да е, ще вървя, накъдето съм тръгнал – казал князът. – А на вас ще оставя своето сребърно ножче. Когато го видите, че почернее, знайте, че Кошчей ме е убил.

Сбогувал се княз Иван със сестра си и зетя си. Тръгнал по-натат. Отново пътувал три дена и три нощи. Стигнал до трета гора с дворец, по-голям от първите два. Там седял на един висок клон гарванът –

третият му зет.

И той се превърнал на юнак и го поканил в двореца. Посрещнала го третата му сестра. Нагостили го. Приказвали дълго – и за него, и за себе си. Разказал им Иван що му се е случило.

– Недей да дириш Кошчей – рекъл зетят. – Той е опасен. Жив няма да те остави. Стой си при нас.

– Не, не. Ще вървя. А на вас ще оставя за спомен сребърния си пръстен. Почернее ли, знайте, че Кошчей ме е убил.

Сбогувал се княз Иван със зетя си и сестра си и продължил пътя си. Гарванът му казал къде е Кошчеевото царство.

Дълго пътувал княз Иван. Той минал много полета и гори, сума реки прегазил, сума планини прехвърлил. Стигнал най-сетне до Кошчеевото царство. Там се издигал висок черен дворец, заграден с железни стени. Влязъл князът в двореца, тръгнал да дири жена си от стая в стая. Намерил я най-после, че седи в един чертог, ниже черни бисери и рони сълзи – от бисери по-едри.

Като го видяла, княгиня Мария скочила и не могла да повярва на очите си. Хвърлила се на шията на княз Иван и му заговорила:

– Княз Иване, мой мили съпруге! Защо ме не послуша, ами пусна тоя проклет Кошчей – да ни раздели завинаги? Добре ти казвах аз, като знаех жалостивото ти сърце, да не влизаш в подземната стая. Що да правим сега?

– Да избягаме – отвърнал князът. – Моят кон е силен – ще ни отнесе поне до царството на едного от зетьовете ми, а после е лесно.

– Добре, да избягаме. Само дано чудовището ни не стигне, че и тебе, и мене ще убие.

Излезли от черния дворец, качили се на бързия Иванов кон и препуснали.

А Кошчей бил през това време на лов из горите. Като се върнал надвечер в двореца, усетил че конят му се препъва: то било знак, че се е случило нещастие.

– Какво има, коньо-вихрогоньо? Да не се е случило нещо лошо на моята княгиня Мария?

– Княз Иван е дошъл и я е отвлякъл.

– Не можем ли ги настигна?

– Можем. Няма защо да бързаме. Има време – цяла нива с пшеница да се пожъне, житото да се смеле, брашното да се омеси, хлябът да се изпече и да го изядем. И тогава да тръгнем, пак ще ги стигнем.

Слязъл Кошчей от коня, отишъл си в двореца, та се наял добре и

легнал да спи. Спал три дена и три нощи. Като станал, качил се на коня – да гони бегълците. Погнал ги и ги настигнал. Грабнал княгинята и я сложил на коня си, а на княз Иван рекъл:

– Кошчей е признателен. Тоя път ти прощавам от благодарност за първата кофа вода, що ми даде да изпия. Но за втори път ще си помисля: запомни това!

Княз Иван го огледал как препуснал с княгинята на бързия кон и заплакал от мъка.

Но юнак не плаче дълго. Сепнал се княз Иван и дръпнал юздите на коня, па препуснал отново към царството на Кошчей. Стигнал рано сутринта. Малко преди това чудовището било излязло на лов.

Намерил князът жена си и ѝ казал:

– Да избягаме, княгиньо, моя мила съпруго. А тя му рекла:

– Княз Иване, скъпи съпруге! И да побегнем, Кошчей, проклетникът, ще ни стигне: конят му е като бурен вятър. Тебе ще погуби, а и на мене няма да прости тоя път.

– Нека ни стигне. Нека ме убие. Защо ми е живот без тебе? А за себе си не се бой: тебе той и жали, и обича: няма нищо да ти стори.

Качили се на коня и побягнали. Вечерта Кошчей се върнал. Конят му почнал пак да се препъва, като наближили до двореца. Отново Кошчей го запитал що се е случило. И тоя път конят казал, че княз Иван е грабнал Мария и я е отнесъл. – Можем ли ги стигна? Да не са много далеч? – Не са. Има време – три ниви с ечемик да се ожънат, ечемикът да се овършее, да се направи от него бира, да изпиеш всичката бира, да си отспиш, докле ти мине опиването. И тогава да тръгнем, пак ще ги настигнем.

И тоя път чудовището се напало и нахранило добре. После яхнало своя кон. Настигнало бегълците. Кошчей отнел княгинята и я метнал на коня, а на Иван рекъл:

– Прощавам ти и тоя път – от благодарност за втората кофа вода, що ми даде да изпия. Но трети път да не си посмял да грабнеш княгинята, че не знам що ще направя!

Едва отминали те и княз Иван се върнал по дирите им. Но конят му бил много по-слаб от Кошчевеия. Три дена и три нощи тичал, та чак вечерта на четвъртия ден стигнал до двореца.

Тъмно било. Тъмен бил и черният дворец. Светела само стаята, дето Кошчей вечерял с княгиня Мария. Приближил се княз Иван с коня си, па погледнал през прозореца. Гледа: чудовището пие, яде и се смее, а княгинята седи, навела скръбни очи – и залък не хапва.

Посред нощ, когато Кошчей заспал, князът влязъл в стаята на княгиня Мария и ѝ казал, че е дошъл да я вземе.

– Скоро излез оттук – рекла тя, – че Кошчей ще дойде след малко – да види спя ли. Ще те убие. Ела утре, след като изгрее зорницата: тогава Кошчей тръгва на лов.

На заранта князът отишъл при жена си. Тя почнала да го предумва – да я остави.

– Не можем избяга от проклетия Кошчей – рекла тя. – Настигне ли ни тоя път и двама ни ще убие: така ми каза снощи.

– Нека прави, каквото иска. Без тебе не мога.

Качили се пак на коня и побягнали. Вечерта, когато се връщал от лов, Кошчей усетил, че конят му пак се препъва. Запитал го що е станало. И тоя път конят му обадил, че князът е отвлякъл Мария Хубавицата.

Кошчей се ядосал страшно. Той не запитал могат ли ги настигна, ами мушнал коня, та право по следите им. Когато приближили до бегълците, чудовището викнало:

– Княз Иване, свърши ти се животът. За третата кофа вода не съм ти благодарен, защото – и да не ми я беше донесъл, селите ми щяха да се върнат. На Кошчей му стигаха и две кофи.

Като рекъл това, размахал меча си, та насякъл Иван на късове, поставил късовете в бъчва, намазал я с катран и я хвърлил в морето.

– Нека лежи там – рекъл. – Ако може някой, да го извади. Сетне грабнал княгиня Мария и я отнесъл отново в своя черен гранитен дворец.

В същия миг, когато бил убит Иван, сребърните предмети, що князът бил раздал на зетьовете си, почернели.

И тримата зетьове викнали:

– На нашия добър шурей се е случило нещо лошо. Да вървим да видим що е станало.

Соколът, орелът и гарванът се вдигнали над гори, полета, реки и морета – да видят къде е княз Иван. Него не видели никъде, но познали кръвта му и видели бъчвата в морето. Соколът размахал крила, та събрал всички ветрове и развълнувал с тях морето, а то изхвърлило бъчвата на брега, върху едни скали. Орелът я стиснал с ноктите си, вдигнал я нависоко и я пуснал, та се разбила на късове. Видели тримата зетьове насеченото тяло на своя шурей и почнали да го оплакват. Но гарванът рекъл:

– Стига сме плакали, приятели. Аз ще го съживя.

И полетял оня ми ти гарван право към страшната Вълшебна гора,

дето живеела Каменната вещица, която била нощем камък, а денем – жива жена. Там имало омагьосан извор, от който извираща жива вода. Наквасиш ли с нея мъртвец, съживявал се тутакси.

Гарванът стигнал посред нощ в гората. Бабата била камък – нищо не можела да му направи. Той наточил от живата вода, отнесъл я на баджанаците си, полели с нея късовете и княз Иван се съживил.

Събудил се той като от дълбок и тежък сън, погледнал наоколо и рекъл:

– Много спях и страшни сънища сънувах. Къде е злият Кошчей? Къде е княгиня Мария?

А зетьовете му рекли:

– Забрави ги и двамата. Да не бяхме ние, никога не щеше да се пробудиш. Не ти трябва вече да отиваш в двореца на Кошчей.

– Не, братя – казал княз Иван, – вие ме не познавате. Пак ще отида. За мене няма живот, додето не отнема княгинята от онова страшно чудовище.

И като поблагодарил на своите зетьове за избавата си, запътил се към Кошчеевото царство. Тоя път трябвало дълго да върви, тъй като немал кон. Стигнал най-сетне в двореца. Чудовището не било там. Княгиня Мария посрещнала с радостни сълзи мъжа си, наго-стила го и го разпитала кой му е върнал живота. Княз Иван й разказал всичко, па я запитал:

– Не разбра ли от Кошчей отде е взел тоя бърз кон? Такъв кон ни трябва, за да избягаме.

– Питам го – отвърнала княгинята. – Като се върнахме, намислих сама да избягам. Той ми каза, че е бил говедар три години при Каменната вещица и тя му дала тоя кон. Каменната вещица живеела през девет земи в десета. Минавала се огнена река, за да се влезе в царството ѝ. Бабата имала много бърза кобила – толкова бърза, че за един ден обикаляла земята с нея. Кошчеевият кон бил рожба на тая кобила. Три години, както ти рекох, Кошчей пасъл добитъка на вещицата и тя му подарила кончето.

– Ами как е минал през огнената река?

– Първия път я прелетял, а втория път, на излизане от царството на Каменната вещица, я минал с коня си. Бабата му дала една шарена кърпа: ето я. Щом махнеш с нея, от земята излиза висок мост и ти минаваш по него: огнената река не може да ти стори нищо. Махнеш ли два пъти, мостът става тънък като сламка.

– Дай ми кърпата, па да вървя. Дано успея да намеря и аз кон като

Кошчевия.

Сбогувал се княз Иван с жена си и тръгнал отново на път. Вървял, вървял, прегладнял от вървеж. Видял на една поляна голяма птица с цяло ято пиленца.

„Ще изям едно птиче – казал си князът, – да ми попремине гладът.“

А птицата му рекла:

– Юначе, пожали ми птичетата! На дълъг път си тръгнал и към опасни места отиваш. Ще дойде време да ти помогна.

– Добре – казал княз Иван. – Останете си живи и здрави. И заминал по-нататък. Стигнал до една гора. Там намерил в една хралупа пчели.

„Сега вече ще се нахраня с мед – си казал той. – Не мога да вървя по-нататък.“

Ала царицата на пчелите избръмчала:

– Юначе, добър юначе, не посягай на меда, че не ще мога да си изхраня малките пчелици. Към страшни и опасни места си тръгнал. Не знаеш при кого отиваш. Аз ще ти помогна: пожали ми пчелиците.

Съжалил се княз Иван. Оставил меда. Тръгнал по-нататък. Най-сетне стигнал до огнената река. Махнал с кърпата, явил се мостът, князът минал по него. Стигнал до хижата на Каменната вещица. Наоколо имало стобор. На всеки кол стърчала по една мъжка глава, само на последния нямало.

Влязъл князът и викнал:

– Тука ли си, бабо? Ела да ти кажа нещо!

Каменната вещица излязла. Тя била едра, цялата черна, мустаката, само с три косъма на главата. Зъбите ѝ били като на глиган. Ноктите ѝ – като на орел.

– Що искаш, юначе?

– Искам конче като за мене. Да няма друго като него на света.

– Бива, синко. Но три дена ще ми пасеш говедата. Ако ги пасеш и не изгубиш ни едно, ще ти дам конче. Ако ли се изгуби някое, ще те изям и главата ти ще забия на последния кол – оня до вратата. Съгласен ли си?

– Съгласен съм, бабо.

– Влез тогава, та си почини, нахрани се и преспи, а утре заран ще изведеш говедата.

Княз Иван бил толкова уморен, че щом хапнал няколко залъка, легнал и заспал. Събудил се към зори. Станал. Гледа – бабата седи на един висок стол сред хижата. Седи, гледа, но не мърда.

– Хайде, бабо, да изведем говедата! Скоро ще се съмне.

Вещицата не отговорила. Викнал князът втори път – пак не отговаря. Бутнал той бабата – тя студена като камък. Чак когато се съмнало, вещицата се съживила. Станала и го отвела в обора. Там имало четиридесет кобили.

– Това ми са говедата – рекла. – И мляко ми дават, и вълна, и ги яздя. Те ми са и кравите, и кобилите, и овцете. Иди ги паси!

Князът изкарал кобилите из обора, но щом излезли на полето, те припнали – коя накъдето види. Додето говедарят се обърне, ни една няма: изгубили се.

Викнал Иван да плаче. Чула го птицата, на която пожалил птичетата. Долетяла и му казала:

– Не плачи, юначе! Не се грижи за кобилите! Когато слънцето приближи до залез, върни се в хижата: кобилите ще бъдат прибрани в обора.

Князът се успокоил. Легнал, та се наспал. А към залез слънце си отишъл. Влиза в обора и чува как Каменната вещица гълчи кобилите си:

– Защо се върнахте толкова рано? Нали ви казах да се не връщате преди него? Както бяхте се разбягали, той не би ви прибрал никога.

А кобилите рекли:

– Господарке, не се прибрахме от добро. Говедарят си спеше и дори наум не му идваше да ни прибира. Но някакви проклетни птици ни нападнаха от всички страни, започнаха да ни кълват: очите ни щяха да извадят, ако не бяхме се прибрали в обора.

– Добре – казала бабата, – сега ви прощavam. Ала утре си отваряйте очите! Избягайте в омагьосаната гора и се не прибирайте.

На другия ден князът изкарал отново кобилите. Тоя път те се разпръснали към гората. Къде ще върви да ги прибира? Оная ми ти гора край няма – и толкова гъста, че нищо се не вижда в нея.

Викнал да плаче княз Иван. Чула го царицата на пчелите и го утешила.

– Не се безпокой – рекла. – Когато се мръкне, върви си в хижата. Кобилите ще бъдат прибрани. Но ти почакай отвън бабата да се вкамени, а после влез в обора и изкарай оттам малкото конче-годиначе. Яхни го и – дим да те няма.

Князът се наспал и тоя ден, а вечерта се върнал по мръкнало. Чул той как бабата се карала на кобилите, че са се върнали, а те й отговарят, че са ги подгонили хиляди пчели да ги жилият.

– Да не бяхме си дошли – рекли, – кръвта ни щяха да изпият. Влязла си бабата и се вкаменила. А князът извел кончето и го яхнал. Стигнал

до огнената река и минал по моста, а после махнал два пъти с кърпата. Мостът изтънял, та станал по средата като сламка.

Препуснал юнакът право към царството на Кошчей. Каменната вешица се пробудила на сутринта, но не видяла княза. Отишла в обора и кобилите ѝ казали, че е откраднал кончето-годиначе. Яхнала тя своята силна кобила – да го гони. Препуснала по моста, над огнената река. Дори и не забелязала, че мостът едвам се крепи. А мостът се счупил и тя се удавила в огнените вълни.

Стигнал княз Иван в Кошчеевото царство. Извел жена си, яхнали кончето и полетели. Кошчей усетил, че конят му се препъва толкова, та ще падне.

– Какво има? – запитал. – Пак ли е станало нещо лошо?

– Пак, господарю. Княз Иван е откраднал Мария Хубавицата.

– Че как ще я открадне? Не видя ли как го насякох на късове?

– Оживял е. Бързай да го стигнем!

– Няма защо да бързаме! Гладен съм. Ще се нахраня, па после. На-ли знаеш, че неговият кон е нищо пред тебе?

– Той има сега по-силен кон от мене: яхнал е малкия ми брат. С него не мога да се меря.

– Добре тогава. Да бързаме.

Препуснали с все сила и настигнали бегълците. Извадил си Кошчей меч – да отсече главата на княз Иван. Но Ивановият кон рекъл на брата си:

– Не те ли е срам, бащо? Тебе те язди прилеп: как можеш да го търпиш на гърба си? Я го тръшни! Виждаш ли мене? Юнак и хубавица ме яздят. Затова съм горд и не се боя от никого.

Коня го досрамяло. Хвърлил Кошчей на земята и му счупил глава-та. Тогава княз Иван слязъл, снел княгиня Мария от коня и вързал двата коня да пасат, па наклал огън и изгорил чудовището – да не остане и следа от него.

После княгинята яхнала Кошчеевия кон, а князът – кончето-година-че. Тръгнали на гости най-напред на зетя-гарван, после – на орела, а най-сетне – на сокола. Зетъвете им ги посрещнали с голяма радост. Дълго траяли угощенията и веселбите. Най-после Иван и Мария си отишли в царството и оттогава заживели щастливо.

КРАЙ

© Николай Райнов

Сканиране, разпознаване и редакция: unicode, 2008

Публикация:

Николай Райнов. Приказки от цял свят

Второ издание

Съставителство и редакция: Богомил Райнов

Литературна група V. Тематичен номер 2587

Редактор на издателството ЛИЛИЯ ИЛИЕВА

Художник ЛЮБЕН ЗИДАРОВ

Художник-редактор ВАСИЛ ЙОНЧЕВ

Макет и технически редактор ТОМА СТАНКУЛОВ

Коректор НАТАЛИЯ КАЦАРОВА

Дадена за набор 18. III. 1972 г. Подписана за печат 30. IX. 1972 г. Излязла от печат 20.

XII. 1974 г. Формат 58×84/18 Печатни коли 44,50. Издателски коли 36,93. Тираж

50,125. Цена 3,60 лв.

Издателство „Народна култура“ – София, 1974

ДПК „Димитър Благоев“ – София

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4844>]